

[Aksel Larsen.]

er den, at det medfører ekstraordinære Understøttelsesbyrder. Det er en Udgift, som Kassen ikke kan bære, uden at Kontingentet skal forhøjes. Det kan igen ikke lade sig gøre, fordi det i de fleste Kasser i Forvejen er saa højt, saa Medlemmernes Ydeevne er spændt til Bristepunktet, og en yderligere Forhøjelse vil betyde Frafald fra Arbejdsløshedskasserne, vil betyde, at mange af Medlemmerne glider ud i de uorganiserede Rækker.

Hvad 26 Ugers Bestemmelsen angaar, kan der ikke gives Dispensation administrativt, det kan kun gøres ved en Lovgivning, og der findes altsaa ingen som helst anden Udvej end Gennemførelsen af en Lov, der ophæver denne Paragraf.

Men hvis det skal gennemføres, er det nødvendigt, at det offentlige træder til og erstatter Arbejdsløshedskasserne den Udgift, der følger med Lovens Ændring. Det vil være umuligt for de fleste Kasser at bære Byrderne. Det er utilladeligt at belaste Arbejdsløshedskassernes Medlemmer med højere Kontingenter. Nedsættelse af de eksisterende Understøttelser, hvorved der kunde spares Penge, er naturligvis heller ikke en Vej, som kan følges, og derfor gaar vort Forslag ud paa, at det offentlige, det vil sige Staten og Kommunerne, skal bære Udgifterne ved en saadan Lovs Gennemførelse.

Jeg tror, vi i de sidste Dage har faaet et ekstraordinært kraftigt Bevis paa, hvor nødvendigt det er, at saadanne Foranstaltninger gennemføres. Jeg tænker paa den Begravelse, der i Øjeblikket finder Sted paa Bispebjerg Kirkegaard, hvor en arbejdsløs forhenværende Sømand, der har begaaet Selvmord for nogle Dage siden, bliver begravet. Han har været Medlem af sin Fagforening og sin Arbejdsløshedskasse. Han kom til at gaa saa længe arbejdsløs, saa den ordinære Understøttelse hørte op. Der var ingen anden Vej for ham end at gaa til Socialkontoret, hvorfra han fik en knapt tilmaalt Understøttelse. Det lykkedes ham at skaffe sig Arbejde paa Landet i fire Maaneder, men da den Arbejds mulighed var udtømt, maatte han søge ind til København igen og atter forsøge at skaffe sig den fornødne Hjælp. Han fik en Overgang tilstaaet Understøttelse fra Socialkontoret, men pludselig blev den inddraget. Man henviste ham til at søge Arbejde paa Landet og anviste ham Fæstekontorerne i Larsbjørnstræde. Der kunde han faa Arbejde gennem Fæstekontorerne, men til en Betingelse, der ligger langt under Landarbej-

ernes Tariffer, hvorfor han nægtede at tage Arbejdet. Og saa skete det, som man skulde synes, utrolige, men absolut ikke usædvarlige, at Socialkontoret her i København under socialdemokratisk Ledelse erklærede, at saa var han ikke understøttelsesberettiget, og man fratog ham Understøttelsen. Under de Omstændigheder gav han op og gik hjem og slog Strikken om Halsen.

Det er givet, at saadan var det ikke gaaet i dette Tilfælde, hvis Arbejdsløshedsløven havde været en anden og bedre, og det er ganske givet, at selv de Partier, der paa Forhaand er Modstandere af vore Forslag, har en daarlig Samvittighed paa Grund af deres egen Holdning over for de arbejdsløse; ellers vilde ikke disse Partiers samlede Presse have tiet musestille med denne Sag. Kun „Arbejderbladet“ har omtalt dette Selvmord, men „Social-Demokraten“, „Berlingske Tidende“ og Venstrepressen, og hvad alle disse Blade hedder, tier stille, for de ser godt, at her er et Bevis for, at deres Politik er haardhændet og reaktionær, og derfor maa Befolkningen saa vidt muligt ikke faa noget at vide om det.

Det forekommer mig, at den Begravelse, der foregaar i Dag, understreger paa det stærkeste Nødvendigheden af, at vore Forslag om Ophævelse af disse Bestemmelser gennemføres, saa adskillige Gange titusind af de arbejdsløse, som i Øjeblikket er henvist til Socialkontorerne, igen kan komme over og faa deres Understøttelse af Kasserne.

Det andet Forslag, jeg her skal fremsætte, er et Forslag til Lov om Vinterhjælp for arbejdsløse. Forslaget gaar ud fra den Omstændighed, at nu da Vinteren staaer for Døren, er det i allerhøjeste Grad paa krævet, at de arbejdsløse faar noget ekstra at staa imod med. Jeg er klar over, at det er uhyre vanskeligt for ikke at sige umuligt f. Eks. for Venstremændene her i Tinget at sætte sig ind i, at de arbejdsløses Forhold kan være fortvivlede ved Vinterens Komme. De Folk, som formodentlig aldrig selv har prøvet Sult eller Kulde, som ikke har vidst, hvad det vil sige at skulle gaa paa Laanekontoret med de fattige Ejendele, man har, som aldrig har manglet noget at fylde i Kakkellovnen, de kan naturligvis kynisk stille sig paa det Standpunkt, at det er ikke nødvendigt at komme de arbejdsløse til Hjælp.

At Standpunktet ikke er berettiget, det er sin Sag, og det ved enhver, som virkelig vil tænke over Tingene. Der er arbejdsløse, som har gaaet i Maaneder og